

Quarta setmana d'Advent

(24 de desembre: [2S 7,1-5.8b-11.16](#); [Rm 16,25-27](#); [Lc 1,26-28](#))

En el pitjor dels casos, i això passa sovint, la religió controla i tracta Déu amb condescendència. En lloc d'eliminar els bloquejos humans per alliberar l'esperit en els afers humans, pot excloure fàcilment el diví. Els líders religiosos sovint parlen per Déu, dient als altres el que Déu vol i no vol, sense mai exposar-se al risc de trobar-se directament amb Déu.

Això és el que fa David en la primera lectura. Ha guanyat les seves batalles i s'ha instal·lat en el seu regne, i llavors pensa: "Oh, hauria de construir una casa gran i ben bonica per a Déu perquè hi visqui en el que serà el Temple. Quina bona idea!" Però Déu el rebaixa, potser amb més suavitat del que es mereixeria: "Creus que pots ficar-me en una casa? Sóc jo qui et beneixo i no pas tu a mi. Em trobaràs, però, impregnant tota la teva vida. Aquí és on sóc i seré sempre. En tu i en la vida."

Sant Pau, el qui amb anterioritat fou un fanàtic religiós, ho va entendre després de l'atac de ceguesa i la crisi nerviosa que el transformaren. La veritat és més àmplia, més profunda, més alta i més llarga que tot el que mai es pugui expressar. El millor que podem fer és intentar expressar la nostra creixent meravella. Això és el que senzillament significa "gloriar Déu."

L'evangeli d'avui, sobre l'Anunciació, mostra com la presència sense sostre de Déu, a la terra i en el cosmos, se satura en allò particular. Hi ha una placa a Natzaret que indica el suposat lloc on Maria va rebre el seu visitant angèlic. Hi podem llegir *Et Verbum Caro Factum Est*: Aquí, en aquesta petita part de la terra, la Paraula infinita i eterna de Déu es va fer en carn. El missatger li va explicar el seu destí. Ella, jove i desconeguda, seria la casa en què Déu habitaria. Ella estava espantada i confosa; però també conscient i receptiva. Va pensar-hi, i llavors va fer una pregunta: «Com podrà ser això, si jo sóc verge?»

Tot plegat sona com si fos un simple conte de fades, i així és com s'interpreta en les representacions del Nadal que molts infants fan arreu del món. La història, però, no només és simple, sinó que també és profunda i misteriosa. La profunditat en què ens pot afectar depèn de si som capaços de posar el nostre escepticisme en suspens i de deixar-nos arrossegar més enllà de la dicotomia mítico-literal tancada, cap a una revelació que ens penetra per habitar en nosaltres per sempre més.

"L'experiència és la millor prova" d'això i de tota la resta. Si som capaços d'escoltar, de ser conscients i de dir que 'sí' a tot allò que està més enllà del coneixement ordinari (dualista), llavors no és que tinguem una experiència; ens convertim en experiència.

La celebració completa del Nadal depèn d'aquesta rendició, que no és pas un rebuig de la intel·ligència, sinó una obertura de ment al misteri que habita en el cor. Maria no sabia què significava tot plegat, i potser mai no ho va saber. Però ella ens ensenya el camí de la contemplació quan senzillament assumeix el que és i sap el que no coneix, com ho fem en la meditació. La seva ordre, «que es compleixin en mi les teves paraules,» permet que el cosmos es converteixi materialment en el temple en què Déu hi penetra, quan es converteix no només en Déu, sinó també en ésser humà. Res no tornarà a ser el mateix.

Laurence Freeman, OSB